

Pesmi

Lojze
Krakar

DA NE BI V OCEANU BREZIMJA POZABIL
 svojega imena, sem še enkrat krenil
 od ustja reke navzgor proti svojemu
 izviru, slapu. Reka dela spotoma
 nekakšna jezera, ob jezerih se plazi
 bodičasto ščavje, zaščavljena obala
 pa cepi se v mlake z žabami. Strah me je
 te veličastne tišine z žabami,
 zato začnem veslati, panično veslati
 z dlanmi po mrenooki mlaki. Čolnarji,
 se slišim kričati, čolnarji, tovariši,
 kje ste? A oni so se najbrž zleknili
 nekje po obali kot tale popoldan
 in dremljejo. Kaj sem že hotel zvedeti,
 ko sem se odpotil nazaj k izviru,
 kaj sem že hotel...? Hotel si okusiti,
 brenčijo mušice, viseče v soparici,
 še enkrat svoj slap in hotel si videti,
 da tečeš bistro, da tečeš med zorečimi

polji poln rib, da siješ na soncu
močen kot sulica, pa vidiš le bodičasto
ščavje ob mlakah in v eni zapisano,
kako se izniči pršenje slapa
v nekem slepem rokavu z žabami.

NE DAJ, DA V MOČVIRJE ZASEJEM TE,
beseda, ti seme konopljino,
ki rasteš zato, da te spredejo
v povoje za ranjene ubežnike —
daj, zemlja, naj vate odtisne se
korak moj, da ne bo moje bivanje
le veter, ki previhra skalovje,
le blisk, ki ničesar zanetil ni —
nebo, ti pa pošlji kdaj v goste mi
mravljico z žulji romarja
in v žgoči moj poldan oblaček,
pahljačo boginj, naj obišče me
kdaj tudi oslič betlehemski,
tisti z dihom, toplim kot sonce,
tisti s sedlom za odrešenje,
tisti s tršim kopitom kot kamen.

NAŠ VSAKDAN: KNJIGA, KI OSTANE
za tisto poslednje branje,
ki ni ga več najti ne v psalmih
ne v velikem sanjskem slovarju.
V njej piše, kako odpadaš
in padaš, brezkončno padaš,
še preden odpadeš kot zadnje
jabolko v prvo slano.
V njej piše čisto natanko,
kako se glasi kak amen,
kako se glasi na samem
glas obstreljene divjadi.
In piše še to, da boš čakal
na zimo nekje na planem,
podoben nagim telesom
od sonca pozabljenih jablan.

ČAKAM NA REKO, DA PRIDE.

Pride tod mimo, kjer teče.

A mimo teče le voda.

Voda, ki ni več reka.

na oglu čakam sam nase.

Drhtim, tako komaj se čakam.

A jaz sem šel tod že mimo.

Sam pred seboj skrit v veter.

Zdaj čakava skupaj z reko.

Reka na reko, jaz nase.

A mimo veslajo ribe.

V čolnu iz moje lobanje.

SAM KAKOR VRANA PO SNEŽNI PLANJAVI

stopam po beli puščavi, podoben

črnemu žigu na pismu brez konca,

krvi na beli nevestini rjuhi.

Ovčji sem kožuh, preboden na mestu,

kjer je srce, sem v latvici mleka

mrtva mušica in v beli polarni

noči zgubljenec brez psov in sani.

Čakam na čudež, ki naj bi se zgódil,

pse in sani rad priklical bi v polnoč,

da bi nekomu odnesel to pismo

in se najedel spet kopne prsti.